

koliv na dobu časově neomezenou. Avaš jak má postoupení pozemků, přivoděné vyvlastňovacím výrokem báňského úřadu, býti soukromoprávně kvalifikováno, není již věcí úřadu vyvlastňovacího, kdyžť obsah práv vyvlastnitelových a povinností vyvlastňovaného právům těmto odpovídajících se podává s dostatečnou jasností z účelu vyvlastnění samého.

Také v nedostatku stanovení lhůty k plnění, jež stížnost vytýká, dovolávajíc se v tom § 69 správního řádu, nemohl nss shledati ani formální vadu ani materiální nezákonnost, neboť předpis cit. § 69 má na mysli jen ty případy, kde lhůta k plnění může úřadem býti dispositivně určena. Naprosto ho však nelze použít na případy, kde, jako zde, plnění závisí časově na splnění určitých skutečností, jež úřad sám ani předvídati nemůže. V § 103 hor. zák. je okamžik, kdy postoupení pozemku může býti požadováno, určen přesně složením odškodného k soudu. Proto by se úřad proti předpisu tomuto přímo prohřešil, kdyby lhůtu k plnění určil podle některého kalendářního dne.

Stejně nemohl nss dáti stížnosti za pravdu, pokud namítá, že nebyla určena doba, na niž má vyvlastněný pozemek býti žadatelce přenechán. Při tom vycházel nss z těchto úvah:

V prvé stolici bylo uznáno na postoupení pozemků »za účelem dolování pro důl Lotte-Marie.« Druhou stolicí byl tento výrok doplněn v tom směru, že toto postoupení má se státi »na dobu báňského provozu«. Ze souvislosti obou těchto výroků se podává, že postoupení pozemků má trvati po dobu báňského provozu k účelům dolování v dolu Lotte-Marie. Bližší určení doby je však podle povahy věci vůbec nemožné, a nelze proto žal. úřadu důvodně vytýkati, že dobu, pro kterou má přenechání pozemků těch trvati, řádně nevymezil.

Stížnost vytýká dále jako vadu řízení a také jako materiální nezákonnost, že vyvlastniteli nebylo uloženo, v jakém stavu má svého času pozemek vrátiti. S tím souvisí úzce také otázka rekultivace vyvlastněného pozemku. Na tuto výtku dlužno odpověděti, že obecný zákon horní vyvlastniteli rekultivaci vyvlastněného pozemku neukládá. Lze-li očekávati devastaci půdy, má to význam toliko pro stanovení odškodného. — — — — —

Č. 10.303.

Domovské právo: I. * Za platnosti konskripčního patentu z 25. října 1804 č. 4 sv. 23 Sb. zák. pol. následují nemanželské nezletilé děti vždy matku při změně domovské příslušnosti, tedy i tehdy, nastala-li změna následkem sňatku, třebas sňatkem tím nebyla provedena legitimace per subsequens matrimonium.

Řízení správní: II. Okolnost, že se v řízení zběhla úchylka od zákonného pořádku stolic a že rozhodnutí odvolací stolice jde in peius strany, nezakládá zmatečnost rozhodnutí odvolací stolice věcně příslušné.

(Nález ze dne 25. ledna 1933 č. 1487.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 4987/25, CCCXCIV/30.

Věc: Obec Ch. (adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o domovskou příslušnost Ferdinanda H.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: V ý m ě r e m z 2. dubna 1927 přikázala osp v Plané Ferdinandanda H., narozeného dne 7. července 1899 v B., manželského syna Josefa H. a Magdaleny, roz. W., jako bezdomovce podle § 18 zák. ze 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. obci Ch.

K odvolání této obce z 23. dubna 1927 zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím zmíněný výměr jako vadný, poněvadž podle výsledku konaného šetření tu nejde o osobu, jejíž příslušnost nelze zjistiti, a uznal, že jmenovaný podle § 6 cit. zák. skutečně přísluší do obce Ch. a to z těchto důvodů: Jmenovaný jest manželským synem, a nabyt tudíž příslušnosti otcovy. Otec Josef H. narodil se dne 5. února 1876 v K., okres Stříbro, jako manželský syn Františka Antonína H. a Františky, roz. L., a nabyt tudíž příslušnosti svého otce. Ani Josef ani František H. však za živa nenabyli domovského práva v některé obci samostatně a odvozují tedy příslušnost od dalšího předka, t. j. od Sybily H., jejímž nemanželským synem byl zmíněný František Antonín H., narozený dne 31. května 1829 v Z. Sybila H. příslušela původně do obce Z. a provdala se dne 18. srpna 1836, tedy za platnosti konskripčního patentu z 25. října 1804 u farního úřadu v Ch. za Krytšofa H., jehož domovské právo obec Ch. výslovně uznává. Tím nabyt příslušnosti v Ch. mimo matku též nemanželský syn František Antonín, poněvadž za platnosti zmíněného patentu následovaly nemanželské nezletilé děti vždy matku při změně příslušnosti a to též v případě, že nemanželská matka změnila příslušnost provdáním, bez ohledu na případnou legitimaci. František Antonín H. stal se tedy roku 1836 příslušníkem obce Ch., za živa tuto příslušnost nezměnil a následovali ho v příslušnosti syn Josef, narozený 1876, a vnuk Ferdinand, narozený 1899. O tom svědčí též okolnost, že Josef H. má domovský list této obce ze 6. října 1903 a že jeho syn Ferdinand byl u odvodu za obec Ch., jež též bratrovi Josefu Františku H., nar. 1873, vydala tyto výkazy: pracovní knížku z 10. května 1888 a domovský list z 29. prosince 1897.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažil nss toto:

Při veřejném ústním líčení vznesl právní zástupce stížnosti jednak námitku, že nař. rozhodnutí bylo vydáno per saltum, jednak námitku, že nař. rozhodnutím byla pro stěžující si obec zhoršena právní situace, jež pro ni byla založena výměrem I. stolice, takže bylo rozhodnuto in peius stěžující si obce. Obě tyto námitky nejsou obsaženy v písemné stížnosti a byly tedy předneseny při veřejném ústním líčení po prvé. Podle stálé judikatury (srovn. na př. Boh. A 726/21, 1457/22 a četné jiné nálezy) zkoumá však nss mimo případy zmatečnosti, tedy zejména případ absolutní nepřislušnosti úřadu rozhodnuvšího, zákonitost rozhodnutí a eventuelní vadnost řízení jen v mezích stížných bodů formulovaných v písemné stížnosti. V konkrétním případě je stížností vzato v odpor rozhodnutí, jež bylo vydáno ve věci domovské příslušnosti žal. úřadem jako stolicí odvolací za účinnosti zák. č. 125/27, jde tedy o rozhodnutí věcně příslušné poslední stolice správní (§§ 2 a 5 zák. o ss). Okolnost, že ve správním řízení se eventuelně zběhla úchylna od zákonného pořadu stolic a že nař. rozhodnutí jde po případě in peius stěžující

si strany, nezakládá však zmatečnost věcně příslušné stolice správní (Boh. CCCXCIV/30 a Boh. A 4987/25), a mohl by se proto nss otázkami těmi zabývat jen tehdy, kdyby byly uplatněny jako námitky v písemné stížnosti (§ 18 zák. o ss). Poněvadž se tak nestalo, nemohl nss vejít na věcné zkoumání těchto otázek a musil námitky vznesené v tomto směru teprve při ústním líčení odmítnouti jako nepřípustné.

Uvažuje o stížnosti v mezích námitek formulovaných v písemné stížnosti, zabýval se nss nejprve námitkou, že žal. úřad neprávem se dovolává v nař. rozhodnutí konskripčního patentu z 25. října 1804 č. 4 svazku 23 Sb. zák. pol., neboť v tomto patentu není prý o domovské příslušnosti vůbec řeči, jak plyne z jeho § 1. Nss neuznal tuto námitku stížnosti odůvodněnou. Je pravda, že domovská příslušnost jako osobní právní poměr určité osoby k určité obci, jehož obsahem jest především nárok na neruešný pobyt v obci a na chudinské zaopatření, byl vybudován teprve právními normami pozdějšími, nelze však přehlédnouti, že již konskripční patent z 25. října 1804 č. 4 svazku 23 sbírky zák. pol. — jak je zřejmo z jeho §§ 26 a 27 — počítá s osobním svazkem určitých osob k určitému místu, a vychází tedy ze zásady, že obyvatelé mohou býti k obci v určitém vztahu právním. Když za tohoto stavu věci úřad — řeše otázky, spadající do doby před účinností prozatímního zřízení obecního ze 17. března 1849 — přihlédl k zásadám, na nichž jest založen konskripční patent z 25. října 1804, nelze v tomto postupu shledati nezákonnost.

Ve věci je na sporu jedině otázka, zdali František Antonín H., narozený dne 31. května 1829 v Z. jako nemanželský syn Sybily H., nabyt domovské příslušnosti v obci Ch. tím, že jeho matka se dne 18. srpna 1836 provdala za příslušníka této obce. Žal. úřad odpověděl na tuto otázku kladně, vysloviv, že za platnosti konskripčního patentu z 25. října 1804 následovaly nemanželské nezletilé děti vždy matku při změně příslušnosti, a to též v případě, že nemanželská matka změnila příslušnost provdáním a bez ohledu na případnou legitimaci.

Stížnost, namítající naproti tomu, že podle konskripčního patentu zapisovalo se nemanželské dítě do konskripčního archu matčina a že v tomto patentu není nikde řeči o tom, že nemanželské dítě se zapisuje do konskripčního archu manžela nemanželské matky dítěte, hájí názor, že podle konskripčního patentu nemanželskému dítěti při provdání jeho matky zůstala zachována jeho původní domovská příslušnost; stížnost vytýká jako podstatnou vadu řízení, že žal. úřad neuvedl v nař. rozhodnutí, podle kterého ustanovení konskripčního patentu nemanželské děti po jeho názoru sledují matku v příslušnosti, které nabyta provdáním.

K tomu jest uvést předem, že žal. úřad, uváděje v nař. rozhodnutí, že za platnosti konskripčního patentu z 25. října 1804 následovaly nemanželské nezletilé děti vždy matku při změně příslušnosti, opírá se zřejmě o ustanovení § 6 konskr. pat., podle něhož se nemanželské děti zapisují do konskripčního archu své matky, neboť jiného ustanovení o této otázce v konskripčním patentu není. Potom však nelze shledati podstatnou vadu řízení v tom, že úřad uvedený paragraf konskripčního patentu výslovně necitoval, neboť tím nebyla straně ani znemožněna, ani ztížena obrana, jak je zřejmo z obsahu stížnosti, jež se sama tohoto ustanovení konskripčního patentu dovolává.

Stížnost není však ani věcně odůvodněna. Ustanovuje-li se v § 6 konskr. pat., že nemanželské děti se zapisují do konskripčního archu své matky, a není-li z této zásady stanovena vůbec žádná výjimka, plyne z toho, že za platnosti konskr. patentu z r. 1804 následovaly nemanželské děti vždy matku při změně příslušnosti, tedy i tehdy, nastala-li změna taková následkem sňatku, třeba sňatkem tím nebyla provedena legitimace oněch dětí per subsequens matrimonium (§ 25 cit. patentu), jak nss vyslovil také již v nář. Boh. A 215/19. Nař. rozhodnutí, zbudovanému na tomto právním názoru, nelze důvodně vytýkati nezákonnost.

Z těchto důvodů musila býti stížnost zamítnuta, aniž bylo třeba vejíti na námitku, že obec Ch. vydala Josefu H. domovský list a Josefu Františku H. pracovní knížku a domovský list omylem, neboť o tyto skutečnosti nař. rozhodnutí opřeno není a jsou pro konkrétní spor bez právního významu.

Č. 10.304.

Legionáři. — Školství: I. * Místo »ve službách fondu veřejného« ve smyslu § 4 lit. a) zák. č. 462/19 o propůjčování míst legionářům jsou všechna místa ve službách veřejných fondů, nikoliv toliko místa u správy těchto fondů. — **II.** Místo školníka při veř. škole národní spadá mezi místa vyhrazená legionářům podle § 4 zák. č. 462/19. — **III.** Může býti legionář vyloučen z nároku podle cit. předpisu tím, že nemá jazykových znalostí pro příslušné místo požadovaných?

(Nález ze dne 26. ledna 1933 č. 1154.)

Prejudikatura: Boh. A 1462/22, 6656/27, 7984/28, 8148/29, 9119/31.

Věc: Místní školní rada pro německé školy v J. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení místa školníka.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Míst. škol. rada pro německé školy v J. propůjčila na základě konkursu vypsaneho dne 4. května 1929 místo školníka při německé obecné a měšťanské škole v J. válečnému invalidovi Janu Sch. Ke stížnosti podané legionářem Tomášem S. z B., který se též o toto místo ucházel, prohlásilo min. škol. nař. výnosem obsazení to podle § 14 zák. z 24. července 1919 č. 462 Sb. neplatným a nařídilo propuštění přijatého školníka nelegionáře, jelikož při obsazování uvedeného místa nebyl vzat bez prokázaného důvodu vylučujícího zřetel k uchazečům legionářům, ač šlo o místo, na něž přísluší jim přednostní právo.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost má především za to, že místo školníků na veřejných školách národních (obecních a měšťanských) nespádají mezi místa vyhrazená legionářům §em 4 zák. č. 462/19, a to proto, že tyto školy nelze zahrnouti pod pojem »ústavů státních, zemských, okresních či obecních«.